

MÜSLÜMANLARIN HİZMET GÖREVİ: ŞEREFLİ BİR MİSYON

es-Selâmü aleyküm ve rahmetullâh!

Allahu Teâlâ hazretlerine, bize bahşettiği sayısız nimetleri şükrânesi olarak hamd ü senâlar ederim. O'nun habîb-i edîbi, rehberimiz, önderimiz, peygamberimiz Muhammed-i Mustafâ'sına salât ü selâm, tahiyyât ve ihtiramlarımı arz eylerim.

Anne baba bir can kardeşi gibi yakın kardeşlerim hepiniz hoş geldiniz. Her biriniz muhtelif illerde ve beldelerde camiamızın bir uzvu olarak, mânevî vücudumuzun bir parçası olarak çalışma yapıyorsunuz.

Sâyiniz meşkûr olsun. Allahu Teâlâ hazretleri sâyinizin cümlesini kabul eylesin, cümlelerinizi rızasına vâsıl eylesin.

Asıl amacımız Allahu Teâlâ hazretlerinin rızasına nâil olabilmektir. En büyük gaye, hedef, çalışmalarımızın kaynağı, sebebi budur.

Allahu Teâlâ hazretlerinin rızasını kazanmanın, Resûl-i Edîb-i Muhammed-i Mustafâ'sının şefaatinde nâil olmanın; sevgisini,

teveccühünü kazanmanın yolunun Dîn-i Mübîn-i İslâm'a ve onun müntesibi olan müs-lüman kardeşlerimize hizmet etmek olduğunu biliyoruz. Hizmeti kendimize şeref, baş tâcı addediyoruz. Hizmeti nasıl yapabiliriz? diye çeşitleri üzerinde gücümüzün yettiğince, ak-lımızın erdiğince; kültürümüzün, tecrübemiz-in, müktesebâtımızın bize gösterdiği istika-mette, belki karınca karınca bir şeyler yapmağa gayret ediyoruz.

a. Hizmet Görev ve Şevkimiz

Biliyoruz ki Allahu Teâlâ hazretleri dini-ne hizmet etmeyi bize en büyük görev olarak vermiştir. Biz yeryüzünde bir hizmeti görmek için görevlendirilmiş bir ümmetiz.

كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ
وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ

*Küntüm hayra ümmetin uhricet li'n-nâsi
te'murûne bi'l-ma'rûfi ve tenhevne ani'l-
münkeri.*¹

Bu kâinatın nizamı ve düzeni bizden so-rulur diye düşünüyoruz, sorumluluk hissediyö-

¹ 3/Âl-i İmrân, 110.

ruz. Düzene sokmağa çalışıyoruz, düzensizliğin de karşısında var gücümüzle mücadele vermek istiyoruz.

Tek tek hepimizin kalbi böyle bir şevk ile atmakta, içimizde böyle bir ateş yanmakta ama benî Âdem, hemcinsimiz diğer insanlar, başka dinlerin, başka milletlerin mensupları, bu idrake erememiş insanlar bilmeden, cahilliklerinden ve kâfirliklerinden Allah'ın razı olduğu olduğu din olan İslâm'la mücadele ediyorlar, Allah'ın hükmüne karşı geliyorlar, âsi oluyorlar ve işin acı, enteresan tarafı maddî imkân, âlet ve edevât yönünden de bizden ileride bulunuyorlar. Hem Allah'ın düşmanı, dolayısıyla Allah'ın kulluğunu yapmağa çalışmak durumunda olan bizlerin amansız can düşmanı, hasmı oluyorlar, o pozisyoncular... Biz de Allah'ın dostuyuz, Allah'ın dostu olmağa çalışan insanlarız, Allah'ın sevdiği taraftayız, sevdiği zümreyiz, ama bir hizmetle de görevliyiz fakat biz onlardan âlet, edevât, imkân ve müktesebat, disiplin ve çalışma bakımından maalesef daha geriyiz.

Düşünün ki bir kralın, bir kraliçenin, bir hükümdarın, bir melikin hâssa ordusu, sarayın mensuplarının kıyafetleri bile başka türdür. Çok seçme insanlardan teşekkül eder. Boyları postları ölçülüdür. Her birisi fidan gibidir, dağ gibidir, levent gibidir. Giyimleri kuşamları farklıdır, sırmalıdır, silahları olağanüstüdür. Çünkü onların şerefli bir yere özel yakınlığı vardır. O bakımdan bakarsınız, “Kralın adamı!.. Sarayın adamı!..” deyince, kapalı kapılar açılır ve herkes kendilerine saygı duyar ve kendileri de çok meziyetli insanlardır.

E biz kâinatın sahibinin kullarıyız, onun askerleriyiz, onun hâssa ordusuyuz. Bize de yakışan, her yönden böyle boylu postlu, levent gibi, sırmalı, maddî mânevî bakımdan teçhizatlı, yakışıklı, yetenekli ve meziyetli olmaktır. Bize yakışan budur fakat maalesef biz, görevimizin şerefiyle mütenâsip olduğu şekilde İslâm’a sarılamamışız, görevimize sarılamamışız.

Dünyanın birçok yerleri var, [oralarda birçok] müslüman kardeşimiz [yaşıyor.] Kardeşimiz olduğu için seviyoruz, mü’min olduğu için mutlaka kâfirden daha öndedir, daha

kıymetlidir. Çünkü fakir de olsa onun imandan dolayı bir meziyeti, bir şerefi vardır. Ama cahillik, geri kalmışlık, sonuçta İslâmî mânâda da onların istenilen seviyede olmaktan aşağıda kalmasına sebep oluyor. Acı olan taraf budur. Yani hem Allah'ın dostu hem de bir sürü kusuru var. Hem Allah ordusunun mensubu hem de bir sürü tenkid edilecek tarafı var. Hem böyle çok şerefli bir görevle taltif edilmiş, yüceltilmiş insanlar hem de kendi şahsî kusurları, tembellikleri ve kaba-hatleri dolayısıyla alçalmış bir kadro...

Bu çok garip bir tezattır. Bizim bundan çok rahatsız olmamız lazım, üzülmemiz lazım!.. Mensup olduğumuz kapıya ar olmamız lazım, gölge düşürmememiz lazım! Mükemmel çalışmalıyız, çok mükemmel çalışmalıyız!..

Müslüman deyince, Allah'ın eri, Allah'ın askeri, Allah'ın sevdiği zümrenin mensubu deyince, parmakla gösterilen, her yönden beğenilen insanlar olmamız gerekir di ama bu durumda değiliz. Belki Türkiye, Türkiye'deki müslümanlar başka yerdeki müslümanlardan bazı bakımlardan daha ileridir ama biz de

Türkiye'yi biliyoruz. Türkiye'yi siz biliyorsunuz, Türkiye'yi siz temsil ediyorsunuz. Muhtelif illerin içinden çıkıp geldiniz ve oranın eşrâfını, âyânını, müttakî kullarını, salihlerini, âbidlerini, zahidlerini biliyorsunuz.

Ben bizim seviyemizi, mensup olduğumuz dergâhın, dergâh-ı ilâhînin şerefiyle mütenâsip görmüyorum. Çalışmalarımızı kifayetsiz görmüyorum, gayretlerimizi kifayetsiz görmüyorum, zahmetlerimizi, masraflarımızı kifayetsiz görmüyorum. Fevkalâde üzülmemiz ve fevkalâde utanmamız lazım ki bir yüce dergâhın mensuplarıyız ama o yüce dergâha hizmetimizi güzel yapamıyoruz.

Allah bizi affeylesin, mağfiret eylesin, bizi takviye eylesin. Bizde sevmediği ne gibi hal, huy ve sıfat varsa bizi onlardan uzak eylesin, pâk eylesin; baîd ve berî eylesin. Bizi sevdiği sıfatlara sahip hâssa ordusunun has kulları eylesin. Has kapıkulu olmayı nasip eylesin diye dua ediyorum.

Tabii biz mehmâemkân, imkân olduğu kadar kelimesi hep hatırıma, dilime geliyor, gücümüz yettiğince, tâkatimizle sınırlıyız. Tâkatimizden daha yüksek bir şeyi Mevlâmız

bizden talep etmiyor ama kapasitemizin altında çalıştığımız için utanmamız lazım. Çünkü bizim kapasitemiz şu mevcut durum değildir, bizim kapasitemiz çok daha yüksektir. Biz kâinata nizam vermeğe potansiyel olarak gücü yetecek bir topluluğuz.

Dünya üzerinde her beş kişiden bir tanesi müslüman ve dünyanın en güzel yerlerine, dünyanın en stratejik mallarına, madenlerine, petrolüne sahip. Jeopolitik yönden fevkalâde güzel bir konumda, tarih yönünden fevkalâde iyi örnekler sergilemiş bir mâzisi var ve bu bir kişinin öteki beş [dört] kişiye yol göstermesi mümkün. Öteki beş [dört] kişiden bir tanesi de zaten Ehl-i Kitâb'tır, hristiyanları topladığın zaman onlardır. Hristiyanları biz Allahu Teâlâ hazretlerinin Kur'ân-ı Kerîm'inde emrettiği, tavsiye ettiği şekilde;

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا
وَبَيْنَكُمْ إِلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا
وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا
فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ

*Kul yâ ehle'l-kitâbi teâlev ilâ kelimetin sevâin beynenâ ve beyneküm. "Ey Ehl-i Kitâb! Gelin aramızdaki müşterek olan inanca, aynı kelimeye, aynı ideale, aynı söze..." En lâ na'büde illallah. "Allah'tan gayriye tapınmamak." Ve lâ yettahıze ba'dunâ ba'dan erbâben min dūnillâh.*² "Allah'ı bırakıp da aramızdaki beşer olan, bizim gibi olan birisini tanrı edinmemek konusunda karara varalım, sonuca ulaşalım, yanlışı bırakalım, aynı noktaya gelelim!" diye bizim onlara bir iman teklifi, bir hatasından dönme teklifi yapmamız gerektiği emrediliyor âyet-i kerîmede fakat onu yapmamışız. Yapabilsek, zaten dünyanın en medenî, en azgın, en vurucu kırıcı silâhına vesâiresine sahip olan grup onlar, yani cihana hakim olacağız fakat biz bu çalışmaları yapmamışız.

Aksiyonu bir ara durdurmuşuz. İpin üstünde canbaz yürürken, bisikletin üstünde tabii o hareket durunca aşağı düştüğü gibi, binbir zorluklar içinde hareketi, aksiyonu, hamleyi durduğumuz için de aşağı düşmüşüz, kaybetmişiz. Halbuki İslâm'a davetin, Al-

---

² 3/Âl-i İmrân, 64.

lah'ın dinine hizmetin hiç aksamadan, hayatımızın en önemli işi olarak, bizden önceki nesillerde de devam etmesi gerekirdi. Bu aksama olduğu için ve hedefler şaşırıldığı, idealler bırakıldığı, ideallere bağlılıklar gevşediği için biz aşağı düşmüşüzdür. Yani bugünkü durumumuz bizim kusurumuzun cezasıdır.

Biz bunu da idrak ediyoruz. Sebep olanlara Allah hesabını soracaktır.

Hüsn ü niyetle hareket edenlerin Allah taksiratını affeyesin. Hüsn ü niyetle mücadele verip, Allah'ın dinine hizmet etmeye o şartlar altında da devam edenlere Allah büyük mükâfatlar versin.

Devir gelmiş geçmiş, bizim üzerimize nöbet gelmiştir. Bizim omuzumuzda şimdi Allah'ın dinine en güzel hizmet etme görevimiz vardır. Allah'ın huzuruna yüzümüz ak, alnımızın açık olduğu bir şekilde, vicdânen müsterih olarak; elinden geleni yapmış, tâkati kadar, tâkatinin sonunu, âzamisini, kapasitesinin tamamını kullanmış olarak gitmemiz lazım! Rabbimize mazeretimizin olması lazım; “Yâ Rabbi! Elimden geldiğince çalıştım.”

diyebilmemiz lazım! “Sen bana hayat verdiğin müddetçe, senin emirlerini yaymağa, senin dinine hizmet etmeğe gayret ettim.” diyebilmemiz lazım!

Bizde, bu zamanın müslümanlarında böyle düşünölmüyor. Yani herkes yaşamayı gaye edinmiş, yaşamının içinde İslâm’a da bağlılığı var. Yani hayatın gayesi ve ana hedefi İslâm’a hizmet değil, yaşamak esas ve o yaşamının, mesleğinin gerektirdiği işleri yapmak esas; onun arasında da mesâi dışında, tekâüd olduğu veya mesainin dışında olduğu zaman bir insanın İslâm ile bağlantısı olabilir; İslâm ancak oralarda uygulanabilir gibi bir sakat zihniyet içinde müslümanlar. Yani müslümanlar İslâm’ı, İslâm dinini bir garnitür gibi, bir aksesuar gibi düşünüyorlar ana mesele olarak düşünmüyor; hayatları, geceleri, gündüzleri, akılları, fikirleri İslâm’a hizmet yönünde değil...

Bu büyük bir kusurdur, yanlıştır, sahâbe-i kirâmın hayatıyla taban tabana zıttır. Sahâbe-i kirâmın hiçbirinin zihniyeti böyle değildi. Onların mesleklerinin bazılarını bilmiyoruz bile, bazısını biliyorsak da bazısının

ne yaptığını bilmiyoruz bile, ne mesleği ne meziyeti olduğunu bilmiyoruz ama hepsini biliyoruz ki Allah'ın dinini yaymak için dünyanın her tarafına dağılmışlardır. Kimisinin Semerkand'da, kimisinin İstanbul'da kabri vardır, kimisinin Mısır'da, Tunus'ta kabri vardır, kimisinin Kıbrıs'ta, Anadolu'da, Kafkaslar'da kabri vardır. Dünyanın her yerine yayılmış ve vazifelerini yapmışlardır.

Bu vazifeleri şimdi biz yapma durumundayız ve elhamdülillâh maddî planda kendimizi, müslümanları incelediğimiz zaman meslekler yönünden, tenevvür yönünden, kültür yönünden yüksek bir seviyede olduğumuzu görüyoruz. Profesörlerimiz, mütehassıslarımız, uzmanlarımız, mühendislerimiz, doktorlarımız, sosyologlarımız, yazarlarımız ve çeşitli meziyette insanlar var. Bu insanlar büyük bir değerdir, büyük bir kıymettir ve büyük bir potansiyeldir. Biz bu potansiyelin kıyısından köşesinden yüzde nisbeti çok düşük, %3 - %5'lik bir kısmını kullanıyoruz. Bir grup olarak Allah'ın dinine hizmet etmekte bir şeyler yapmağa çalışıyoruz.

b. Düşmanlarımızın Tavrı

Görüyoruz ki insan, “Sadece camide namaz kılacağım, ibadet edeceğim, oruç tutacağım...” diye düşündüğü zaman, düşman onu o noktada bile bırakmıyor. Sonunda camisini de kapatıyor, oruç da tutmasını engelliyor, başını da örtmesini engelliyor, namaz kılmasına da mâni oluyor, Kur’an’ı da parçalıyor, şahsî ibadetleri yapmasına da mâni oluyor. Demek ki o noktada durduğun zaman, karşı taraf seni o noktada tutmuyor daha da geriye düşürüyor, daha da aşağı batırıyor.

Tabii İslâm sadece namaz kılmak, oruç tutmak olmadığından insan böyle duruma düşüyor. İslâm’ın özünde, aslında her şeye hâkim olmak, her şeyden kendisini sorumlu hissetmek ve o gayretle çalışmak olduğundan; bizim aslında kâfire, “Niye sen bu küfre devam ediyorsun?”; zâlime, “Sen bu zulmü niye yapıyorsun?”; haksıza, “Sen bu haksızlığı niye bırakmadın?” diye karşısına çıkabilecek bir güç oluşturmamız gerekiyor.

Bunun bir adımı kültürel sahada atılmış bulunuyor. Biz diyoruz ki; “İnsanların İslâm’ı iyi tanıması, Kur’an’ın tam ehli olması, sün-

net-i seniyye-i nebeviyyeyi tam okuyup anlaması halinde problemler çözülecektir. Çünkü o zaman insan has müslüman oluyor, hakîki müslüman oluyor. Has ve hakîki müslümana da Allah hem mânen yardım ediyor hem de o müslüman ne yapması gerektiğini çok güzel tesbit ediyor. Detayla uğraşmıyor, ana noktaları yakalıyor, hedefi tam ortasından vuruyor ve başarı kazanıyor.

Misal sahâbe-i kirâm, misâl takvâ ehli insanların İslâm toplumlarına hakim oldukları zamanlardaki büyük başarılar, büyük aksiyonlar, büyük fetihler... İmkânlar, vasıtalar, vesaire çok kuvvetli olmayabiliyor. Mesela Osmanlı buraya bir aşîret olarak gelmiş olabiliyor, Anadolu'ya ecdadımız Orta Asya'dan kabileler halinde gelmiş olabiliyor ama imanın kuvvetiyle çok büyük başarılar elde etmiş oluyorlar.

Sahâbe-i kirâm da belki kendileri ihtisas ve meslek yönünden hiçbir mektep görmüş değiller ama Kur'ân-ı Kerîm'e iyi sarıldıkları için, Peygamber Efendimiz'in sünnet-i seniyyesine iyi sarıldıkları için üç kıtaya hakim

oldular ve İslâm'ı çok kısa bir zamanda muazzam hudutlara kadar yaydılar.

Şimdi bu kültürel boyutu sağlamak, bu zemini sağlamlaştırmak, bu kaynağı harekete geçirmek için mutlaka hepimizin İslâm'ı çok iyi öğrenmesi lazım ve ilimlerin her çeşidini fevkalâde güzel bir tarzda öğrenmesi lazım ve sahasında bütün diğer insanları yenecek kadar yüksek ve kaliteli yetişmesi lazım. Yani benim kardeşim mühendis ise, kendi dalında ondan daha ilerde bir hristiyanın bulunmasına, bir gayrimüslimin; Japon'un, Çinli'nin, Hintli'nin, Rus'un bulunmasına asla müsaade etmemeli!

Neden?

Çünkü ben müslümanım! En ön noktada olmak ve burcun tepesine bayrağı dikilmek İslâm'ın hakkıdır diye düşünmesi lazım!

Bu çok önemli bir nokta. Onun için ben kardeşlerimin hepsini mümkün olduğu kadar ihtisasa, mümkün olduğu kadar akademik hayat dediğimiz ilim sahasına kaydırmağa çalışıyorum. Bana kim gelip de danışmada bulunursa, kardeşlerimin mutlaka sahasında en yüksek seviyeye ulaşmalarını sağlayacak

yolu göstermeğe çalışıyorum. Profesör olmasını, ilim adamı olmasını, mütehassıs olmasını tavsiye ediyorum. Bana danıştığı için bu hususu onlara hatırlatıyorum.

Bu ilmin her çeşidi müslüman için gereklidir ve her çeşidinin mensubunun Allah'ın sevgili kulu olması mümkündür. Bir doktor evliyâ olabilir, bir mühendis evliyâ olabilir, bir eczacı evliyâ olabilir, bir kimyâger evliyâ olabilir, bir ziraat mühendisi evliyâ olabilir, bir veteriner evliyâ olabilir.

Neden?

Kendi mesleğiyle Allah'ın dinine ve müslümanlara hizmet eder, o yoldan kazanır ecr ü sevâbı. Mü'minlerin hizmetinde olan, onların ihtiyaçlarını gideren, İslâm'a hizmet eden iki cihanda aziz olur, o mertebeyi bulur.

Onun için ilmin her çeşidine büyük önem veriyoruz. İlim, Kültür Sanat Vakfı'mız bu amaçla kurulmuştur ve bunu en yüksek seviyede, tabii yine maddî imkânlarımız nisbetinde [çalışma yapıyoruz.] İmkânlarımız çok olsa çok yapacağız ama olmadığı için hayalimizin çok altında bir seviyede çalışma yapıyoruz ama amacımız güzeldir, doğrudur. İlme âşî-

kız, ilmin İslâm'a güzel hizmet edeceğini biliyoruz. Sanata âşıkız, güzelliğin meftûnuyuz çünkü güzelliği Allahu Teâlâ hazretleri yaratmıştır ve her şeyin güzel olmasını Allahu Teâlâ hazretleri istiyor.

Kültürümüzün bütün dünyaya yayılması gerektiğini biliyoruz. Bu pis, yabancı ve yabancı kültürlerin, sahtekâr, şeytanî kültürlerin yeryüzünden silinmesi lazım. Bu hunhar, gaddar ve zâlim insanların, bu pis gönüllerini, şahsiyetlerini ortaya çıkaran kaynakların, pis bataklıkların kurutulması lazım. Onun için kültürün, İslâm kültürünün çok önemli olduğunu biliyoruz.

Kültür, gözle görülmeyen, elle tutulmayan, müşahhas olmayan mânevî bir değerdir. Tabii böyle elle tutulmadığı, gözle görülmediği için kültürün önemini, ilmin önemini, sanatın önemini, yüksek ihtisasın önemini ancak yüksek şahsiyetler anlayabilir. Yüksek olmayan şahsiyetler inkâr eder; "Ben gözümün gördüğüne inanırım, elimin tuttuğuna inanırım!" der, aşağı seviyede kalır.

Biz kültür yoluyla İslâm'ın büyük darbeler yediğini, ilimdeki ilerlemeleri yüzünden

Avrupalıların müslümanlara büyük zararlar verebildiklerini; coğrafî keşifler yüzünden dünyanın bizim hakkımız olan nice yerlerine, hatta bizim kardeşlerimizin meskûn olduğu birçok yerlere -Afrika gibi- sahip olduğunu ve oradaki kardeşlerimize kan kusturduğunu; onları esir aldığını, kendi ülkelerine götürdüğünü, köpek diyerek esir olarak tarlalarda çalıştırdığını, kamçılar altında inlettğini biliyoruz. Bunun sebebinin bilimsel yönden geri kalmakta, kültürel yönden geri kalmakta, biribirimizden haberdar olmamakta olduğunu biliyoruz.

Coğrafî keşifleri biz yapsaydık, Avustralya'yı biz bulsaydık, Afrika'ya biz hakim olsaydık, Güney Amerika'ya biz yayılsaydık; Batı'yı zenginleştiren, Osmanlı'nın karşısındaki devamlı gerilemesinden, yenilmesinden onu kurtaran, kendisi takviye eden imkânları, Amerika'yı vesaireyi biz bulsaydık tabii durum çok daha farklı olabilirdi.

Onun için kültürel yönden, ilim yönünden, bilgi yönünden, sanat yönünden, teknoloji yönünden geriliğin İslâm'a zarar verdiğini bildiğimiz için onlara sarılıyoruz. O gerilik

sonunda İslâm'a büyük zarar verdiğinden, İslâm'a büyük fayda sağlamak için onlara sarılmak gerektiğini biliyoruz. Onun için aramızda bu saydığım şerefli, güzel mesleklere sahip çok kardeşlerimiz var; mühendis, doktor, vesaire kıymetli mesleklere sahip kimse-ler var. Çünkü bu yollarla İslâm'a çok daha büyük hizmetler edebiliriz. Bunları bilmeyen insanların hizmet edemeyeceğini düşünüyö-ruz.

Bizi şimdi Afrika'daki bir ülkeye [Su- dan'a] çağırıyorlar gideceğiz; yanımızda tek- nik eleman götürüyoruz. Yani bir ülkenin ge- lişmesi ve kalkınması konusunda neler yapıl- masını bilen insanları götürüyoruz ki onlara bir fayda sağlanabilsin.

Bu bir kültür savaşıdır diyoruz. Din sava- şının bir sonucudur. Bize dinî yönden buğze- den, kızan; Allah'ın diniyle, peygamberiyle harp halinde olan insanlar bizi o sahada ye- nemedikleri için kültürel sahada bize darbe vuruyorlar. Biz de onların silahlarıyla silahla- nıp, o kişilerin karşısına kültürel yönden kuv- vetli olarak çıkmak, onları kurtarmak, onları imana getirmek durumundayız. Bizim ilim,

kültür ve teknolojik çalışmalarımız aslında cihana İslâm'ın yayılması ve gayrimüslimlerin müslüman olması, imana gelmesi içindir. O bakımdan buna da büyük önem veriyoruz.

Tabii bütün bunları imkânlarımız nisbetinde yapıyoruz dedim. İmkânlarımız elvermediği zaman iki elimizi iki tarafa açıyoruz, boynumuzu büküyoruz; “Ne yapalım, para yok, bu kadar yapabiliyoruz!” diyoruz. Para bizi bağlıyor yani finans imkânsızlıkları, finansman kaynaklarının olmaması veya işletmememiz, finans kaynaklarını işler hâle getiremememiz, bulamamız, teşkil edemememiz veya bu işleri sağlayacak fedakârlığı yapamamamız dolayısıyla, sonunda iş malî, ekonomik yönden zayıflıktan doğuyor gibi görünüyor.

Aslında o da yine imanın bir zaafıdır ki insanın canını vermesi gereken dinine, malını vermesi haydi haydi daha kolayken, biz müslümanlar, bir milyar müslüman, nice nice bakımdan fevkalâde zengin iken; -petrol ülkeleri gibi, Kuveyt gibi, Suudi Arabistan gibi, Brunei Sultanlığı gibi veya birçokları gibi- o paralar bile bizim bankalarımızda dur-

sa, bizim finans kurumlarımızda dursa bize fayda sağlayacakken; yine paralar kendilerinin olsun, kazandıkları paraların faydası bize gelsin diye biz de tutumasını dahi yapmadıklarından tabii kusur yine iman zaafındandır. Yani bizim ekonomik yönden zayıf olmamız da yine imandaki zaafımızdandır.

İmanımız kuvvetli olsaydı biz yani dileyseydi bu millet gemilerinin yelkenlerini atlasan, halatlarını ibrişimden yapabilirdi. Yapabiliriz, hâlâ yapabiliriz, hâlâ elimizde o potansiyel vardır ama malî imkânlarımızı Allah'ın dinine yönlendirmediğimiz için, Allah'ın yoluna vermediğimiz için çalışmalarımız gecikmeli olarak yapılıyor, düşük kapasiteli olarak yapılıyor. Biz bir yılda 10 adım atarken, karşımızdaki 1000 adım atıyor, 990 adım bizden daha ileriye gidiyor. Çünkü biz yatırımı az yapıyoruz.

Geçtiğimiz yıllarda şurada heyecanla bir şirket kurduk. Herkes şu kadar para vereceğim, bu kadar vereceğim diye taahhütte bulundu. O taahhütlerini yerine getirmediği için şirketlerin kuruluşunda büyük zorluklar çektik. Gittik finansal kiralama ile, bir yerlere

borçlanarak işlerimizi yapmak zorunda kaldık. Ya taahhüt etme ya ettiğin taahhüdü yerine getir!

Haftalık dergi çıkartacağız dedik, Adapazarı'nda toplantı yaptık, çeşitli vaadler oldu. Ben o vaadimi ödedim. Ben o zamana göre kendi şahsî imkânımdan yüksek bir vaadde bulunmuştum, ben o taahhüdümü ödedim. Bu işleri takip eden arkadaşlar çıksınlar, söylesinler! Ama birçok kimse ödemediği için, biz haftalık dergiyi çıkartamadık. Ama buna mukabil, Akbük'te yaptığımız bir toplantıda bir televizyon şirketi kuralım diye coşkulu bir şekilde işe başladığımız için, büyük rakamlarla bir radyo-televizyon şirketi kuralım diye adım attığımızdan, büyük rakamlarla işe başlandığından, bir radyo televizyon yayınıımız şimdi vardır. Ama orada da taahhütler zamanında tam yapılmadığından televizyona geçememiştir ama radyoda kalmıştır. Hiç olmazsa asgarî seviyede bir katılım olduğundan bir atılım yapılmıştır.

c. Finansal Geriliğimiz

Netice itibariyle, bizim finansal geriliğimiz de dinî geriliğimizden kaynaklanıyor.

Bunu da size arz etmek istiyorum. Eğer biz Türkiye müslümanları olarak; veyahut onları bırakalım, kendi dergâhımız olarak, İskenderpaşa camiası olarak elimizdeki bize lazım olmayan fazla imkânları dinimizin emrine, tekkemizin emrine verebilseydik... Hatta biz öyle teklifler yapıyoruz ve diyoruz ki; “Falanca yerde okul var. Bu okul çalıştığı zaman dinimize, kültürümüze hizmet edecek ve para da kazanacak. Biz sizden bağış da istemiyoruz. Gelin buna ortak olun, kârı sizin olsun!” diyoruz, kardeşlerimiz o zaman bile gelmiyor. Yani para kendisinin olacak, okul çalıştığı zaman kârı da yine kendisine gidecek netice itibariyle bir yatırım olacak. Bu benim bir sitemimdir. Arkadaşlarımıza bir sitemdir bu... Maalesef arkadaşlarımız elindeki imkânları vaad ettiği yerlere dahi vermekte gecikmiştir. İki de bir kendimi öne atarak birşeyler söylemek doğru olmadığı biliyorum ama bazı kimseler taahhütlerini vaad ettiği üzere fevkalâde güzel yapmış oluyorlar. Herkes yapsa aksiyonlarımız çok daha ileriye gidecek.

Netice itibariyle bizim dergâh çalışmalarımızda, camiamızın çalışmalarında bir finans darboğazı vardır. Darboğazdır bu, biz bu dar-

boğazı geçeriz. Üç yılda geçeriz, iki yılda geçeriz ama eğer kardeşliğimiz kuvvetli olsaydı bir ayda geçerdik, şu anda çok daha ileri noktada olurduk. Bu geri kalmanın sebebi arkadaşlarımızın gecikmesidir, ihvânımızın ağır davranmasıdır, batî davranmasıdır, ihmâlidir, sözünde durmamasıdır. Biz onun için biraz da şeye [ihvânımıza] kırılmışızdır. Ondan bundan para istemek yoluna karşı bir kırgınlığımız, küskünlüğümüz vardır. Kendi işimizi kendimiz görelim diye şirketleşmeye yönelmişizdir. Şirket kurarım, çalışırım, kazancımla İslâmî hizmeti yaparım. Gidip de ona buna da; “İslâmî hizmet için para ver!” dememe durumuna gelirim diye camia olarak biraz da böyle bir kırgınlık durumuna girmişizdir. Bu da tabii doğru bir şey değil, bu noktaya gelinmesi de iyi bir şey değil çünkü bizim camiamız hem Türkiye’de çok eşsiz bir camiadır, hem de dünyada eşsiz bir camiadır. Bize böylesi uygun düşmezdi. Onun için şu toplantıları yapıyoruz, yapacağız. Birkaç gün bir arada olacağız. Bu toplantıların Ümmet-i Muhammed hakkında hayırlı olmasını temenni ediyorum. Allah’ın rızasına uygun olmasını, Peygamber Efendimiz’in rızasını kazanmaya

vesile olmasını ve Ümmet-i Muhammed için faideli işler yapmaya yarayacak vurucu kararlar, sonuç alıcı hamleler yapılmasına vesile olmasını temenni ediyorum. Bizim yolumuz doğrudur, moderndir, güzeldir, vurucudur, sonuç alıcıdır. Allahu Teâlâ hazretleri, kusurlarımızı düzeltmemizi ve çalışmalarımızı çok daha mükemmel bir tarzda yapmamızı bizlere nasip eylesin. Tefikını bizlere refik eylesin. Gözümüzden, gönlümüzden perdeleri kaldırsın. Hakkı hak olarak görüp ona uymayı nasip eylesin, batılı bâtil olarak görüp, yanlış yalanı tespit edip, ondan sakınmayı, korunmayı nasip eylesin. Çalışmalarınız hayırlı ve başarılı olsun. Allah'ın rahmeti, bereketi üzerinize olsun...

es-Selâmu aleyküm ve rahmetullahi ve berekâtüh.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

23 Muharrem 1415 / 01.07.1994

[Bütün KONFERANSLAR'a PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

